

7. Agáta

Byla teplá jarní půlnoc. Ležel jsem na dece na svém oblíbeném skalisku a s kapesní svítilnou, třídními fotkami a pytlíkem kmínových brambůrků právě prožíval silný romantický záchvat. Bylo to zvláštní. Už dva měsíce jsem se cítil nesvůj. Nejprve jsem myslel, že je to kvůli maturitě, ale ta byla zdárně za mnou a podivné pocity neustávaly. Naopak. Stupňovaly se. Měl jsem neodbytný dojem, jako bych zažil obrovskou emocionální erupci. Něco úžasného, vzrušujícího a krásného. Ale má paměť mě vždy vrátila zpět na zem slovy: „Máš bujnou fantazii. Poslední emocionální erupci jsi zažil, když jsi dostal před sedmi lety štěně.“ Přesto jsem se teď uprostřed noci válel v lese pod Velkým a Malým vozem a s prťavou příruční baterkou zkoumal třídní fotky od primy po oktávu, zda na některé z nich nezahlednu Agátino smyslné rameno, či dokonce dech beroucí stehno. Když jsem si všiml, že zachytil její nádherně sametovou tvář a hlavně ten nenapodobitelný jiskřivě blankytný pohled, při němž mrazí, se fotografovi podařilo nejlépe v sextě, došlo mi, že se mnou asi není něco v pořádku...

Moment! Kmínový brambůrek se mi vzpříčil v krku. Tak to ani náhodou! Zamilovávat se mi tady nikdo nebude! Natož já. Jistě, je to příjemné zpestření, upnout se na jedinou dívku a nechat si od ní pak roztrhat srdce na několik různě velkých ještě tlukoucích kusů, aby je mohla posléze za nechutného čvachtání rozdupat jehlovými podpatky, zatímco aorta kolem sebe v závěrečných křečích crčí poslední mililitry krve, ale na prázdniny mám úplně jiný program. Nevázaný program. Procházet se vyzývavě po koupalištích oděn jen do vrozeného sex-appealu, slunečních brýlí a těsných plavek, zpoza kterých sem tam provokativně vykoukne maturitní vysvědčení slibující slunícím se děvčatům mou perspektivnost.

Jenže plán byl v čudu. Mé sexuální fantazie totálně zmutovaly. Deky, na nichž jsem si vždy představoval rozličnou škálu mladých rozvášněných dívků, teď byly do poslední posety samými Agátami.

Tohle mi scházelo... To je konec... Ucítil jsem nepříjemné sevření v hrudi a rezignovaně jsem praštil hlavou do mechu. Špatný, špatný...

Vtom přerušilo monotónní koncert vytrvalých cikád hlasité pípnutí mého mobilního telefonu. SMSka... Zamžoural jsem na displej prozářený zeleným světlem a nemohl uvěřit. „Agata,“ stálo tam. Srdce se mi rozbušilo zběsilým tempem, jako by mě chtělo každou vteřinu celého přepumpovat, a rozechvělý palec se hecoval ke stisku tlačítka, jež by přichozí zprávu otevřelo. Panebože! Co mi může chtít? Přiznat se mi, že už mě léta tajně miluje nebo půjčit Základy společenských věd v kostce...

„Ahoj Vojto. Jak se mas?“

Páni! Ptá se, jak se mám! Propadl jsem euforii. Okamžitě ji vystřídala panika. Proboha, co teď? Musím odepsat! Ale musí v tom být všechno! Musí to být vtipné, intelektuální, neotřelé, osobité, sexy a zároveň láskyplné.

„Dobře,“ odepsal jsem po půlhodině intenzivního přemýšlení.

Následující čtyři minuty a dvacet sedm sekund byly ty nejdelší v mém životě. Nakonec se displej znovu rozsvítil:

„Ja taky. Zrovna vzpomínám na nas maturitni ples. Tohle jsem od tebe vubec necekala, ty svudniku!“

Měl jsem pocit, jako by někdo obrátil dvě stránky najednou. Jsem tu správně? Já byl na maturitním plese svůdný? Byl jsem vůbec někdy svůdný? Na plese jsem se opil do němoty a pak zvracel, kudy chodil. Že by to někomu imponovalo?

Zbytek noci jsme proSMSkovali a má paměťová vitrina se začala pomalu zacelovat. Ty otisky rtů, jež jsem našel ráno na svých, byly její! Páni! Její! Alkohol mě zbavil strachu a studu a dovolil mi nechat se vést touhou. Líbali jsme se s Agátou za pódiem skryti rudou oponou... A teď mi o tom píše!

„Smím te pozvat na večeri?“ osmělil jsem se konečně po čtyřiceti zprávách. Přes SMSky jsem byl vždycky urputně odvážný. Přes SMSky totiž nekotáte, nerudnete a nedostáváte facky.

Na zeleném displeji se za okamžik objevila čtyři písmena: „Smis.“ Byl jsem nejšťastnější člověk v celém lese...

***

Mázl jsem si do hlavy gel v poměru jedna ku jedné k vlasům a právě si zkoušel v zrcadle sérii intelektuálních kukučů, když vtom jsem ho spatřil... Beďar! Malý, téměř neviditelný. Přímo uprostřed čela. Jen klid... Stačí vzít jemně mezi prsty kůži okolo a tlak přilehlé tkáně sám vytlačí zanesený pór, s grácií a bez jakýchkoli následků.

Když jsem se sebou skončil, měl jsem na čele gigantickou rozšklebenou krvácející skvrnu, přes níž mi téměř nebylo vidět do tváře. Do pytle...

***

Seděl jsem naproti Agátě a neustále si opíral hlavu tak, abych prsty zakryl čelo. Byla krásnější než kdy jindy a já šíleně nervózní. Vyprávěla tak živě a vtípně, visel jsem jí na rtech, ale jakmile přišlo na mě... Každou větu jsem třikrát zvažoval, než jsem ji nakonec nevyřkl. Poutavě jsem mlčel a neustále odšroubovával a zašroubovával pepřenku. Byl jsem zábavní jako pořad o nádorech varlete. Ovšem bez zvuku.

„Já... si odskočím,“ vyhrkl jsem a vyrazil k toaletám.

Práskl jsem za sebou dveřmi kabinky a zhroutil se na mísu. Zhluboka jsem se nadechl a začal si masírovat zpocené spánky a ego. No tak, vzmuž se! Jdi na to! Vytáhni charisma, co skrýváš po kapsách! Zašermuj svým ostrovtipem! Osvobod' intelekt, jenž v tobě dřímá! Je úžasná, ale takhle ti uteče... Tak jo! Vlíneme na to! Nahmátl jsem rozhodně kliku a... nebyla tam. Cože? Z téhle strany je urvaná klika! Opřel jsem se do dveří. Bez úspěchu. Stal jsem se věznem hospodských toalet...

Čekal jsem deset minut, zda mi sem náhoda nepřihraje nějakého mesiáše s potřebou. Marně. Celá restaurace se spontánně rozhodla přestat močit. Necítil jsem se dostatečně extrovertní, abych bušil pěstmi do dveří a křičel o pomoc, a tak jsem vytáhl mobilní telefon a začal smolit zoufalou SMSku pro Agátu. Bože, to je trapas.

„Ahoj. Jak se mas? Uvzl jsem na zachode. Prosim te, rekni neko...“

Mobil vyklouzl z roztřesené ruky zvlhlé potem a žbluňknul do mísy. Když jsem ho vylovil, k čemuž jsem kreativně použil botu, protože ruku jsem chtěl dnes strkat někam úplně jinam, odmítal se spustit. Ztratil jsem své poslední spojení s okolním světem. To je konec. Začal jsem si vybírat místo, kde bych se mohl uložit ke spánku, než mě tu ráno najde uklízečka. Náhle jsem si všiml, že kabinka je sice zděná, ale nedoléhá až ke stropu. Je mezi nimi úzký prostor. Patrně únikový východ pro blbečky. Jako by tu se mnou architekti počítali... Zavřel jsem záchodový poklop, vystoupil na něj a začal se škrábat nahoru. Přitáhl jsem se rukama, protáhl hlavu a trup, ucítil závan svobody a zasekl se v pánvi. Bože, tohle je ta nejkatastrofálnější schůzka v dějinách! Visel jsem tu za zadek u stropu dalších deset minut, než mě jeden podnapilý dobrodinec vyprostil.

Když jsem po půl hodině na toaletách přiběhl udýchaný k našemu stolu, byl jsem celý bílý od zdi, měl jsem roztržené kalhoty, mokrý mobilní telefon a jen jednu botu. Agáta na mě stále čekala s jídlem.

„To už jsi zpátky?“ zeptala se vážným tónem, ale vzápětí se rozesmála.

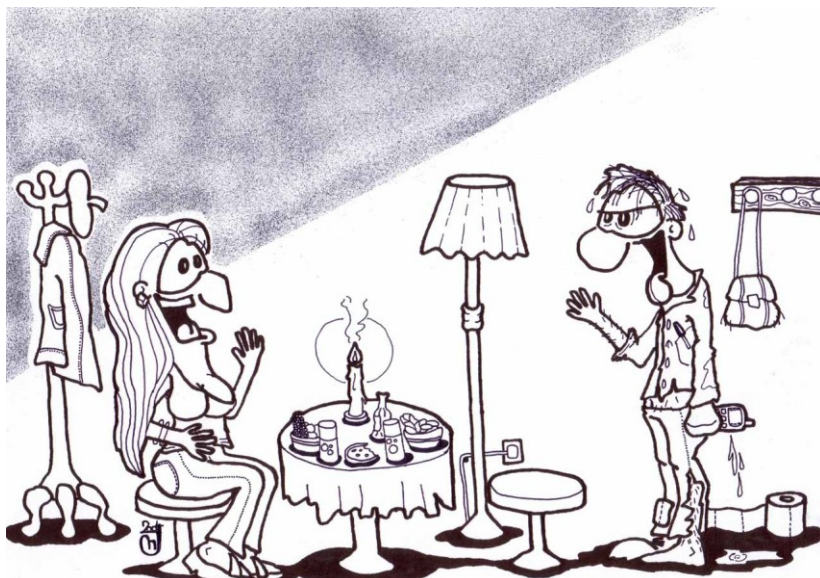
A já taky. Všechno ze mě spadlo. Zbytek večera byl ten nejkrásnější, jaký jsem kdy zažil. Ona byla prostě... pohádková. Nikdy jsem nepotkal nikoho ani zdánlivě podobného. Věděl jsem, co řekne, co se jí honí hlavou. Ona věděla totéž o mně. Byl jsem v tom až po uši.

***

„Na plese,“
otočila se ke mně, když
jsme dorazili před její
dům, „jsi mi říkal, že
křivky mých rtů
vyprávějí příběh...“

„Vážně?“
zadíval jsem se na její
rty. Vlhké, hebké,
osvětlené kuželem
pouliční lampy. Byl
jsem hrdý, že jsem
něco takového řekl
právě já. Byla to
pravda.

Pohládl jsem jí tvář a políbil je. Pak jsem se rozloučil a za rohem si začal zpívat, protože
jsem odcházel z nejúžasnější schůzky v dějinách...

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://chladnouhlavu.cz)